

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IV. évfolyam, 32. szám

2015. január 12.

Forog a vasutas Záhonyban...

...mint ama idegen a nagyvárosban. Az idegennek könnyű, mert kérdéseire vannak egyszerű válaszok, ellentétben a záhonyi vasutas kérdéseivel, amelyek mindaddig válszra várnak. Továbbra sem látszik válsz a határforgalom csökkenése által felvetődő kérdésekre, miközben kapkodásszerűen zajlik a pályavasútnál a soron következő, szintén kérdésekkel teli átszervezés, de szakszervezetünknel sem a nyugalom ideje van, hiszen zajlik a felkészülés a májusi kongresszusra.

S ha már a határforgalmat említettem, hát nem lehetünk túlzottan optimisták, de ami a szabadságokat illeti, egy részét mindig elkezd januárban a munkáltató kiadni. Igaz, ez most a cargos munkavállalók esetében intenzívebb, mint ahogy azt a decemberi írásomban már említettem. De ez még mindig jobb megoldás, mintha egyéb megszorításokhoz nyúlnának, itt gondolok a részmunkaidős foglalkoztatásra, vagy a létszámleépítésre. A héten történt megbeszélésen abban is partner volt a munkáltató, hogy figyelembe veszi a dolgozók igényeit is a szabadságok kiadásánál. Tehát azért nem kell aggódni, hogy a nyári üdülést, vagy az őszi egészségmegőrző programon való részvételt emiatt kellene kihagyni. Persze az is igaz, hogy a mostani intézkedés csak akkor elegendő, ha nem lesz tartós a forgalomcsökkenés. Ez azonban már ki fog hatni a portos és a pályás kollégáinkra is, és veszélyeztetné egész Záhony jövőjét.

Mindemellett a most zajló vasúti átalakítás bennünket sem került el. Alosztályok, munkakörök szűntek meg egy tollvonással, rohamléptekben zajlanak a pályázatások, melyeknek a kimenetelét nem lehet előre látni. Hol lesz új vezető, hol marad a régi, kiket ér keresetvesztés, és még sorolhatnám a kérdéseket. Na, ez végképp nem hiányzott a záhonyi, de talán a többi vasutasnak sem. De az sem, hogy egyesek – teljesen alaptalanul – a forgalmi szakszolgálatnál kiosztott jelentős jutalmakról beszélnek. Tehát a bizonytalanság egyre fokozódik, s mindemellett azt sem lehet tudni, mi lesz a bérfejlesztéssel, cafetériával, mi lesz velünk, vasutasokkal – amire nem megoldás, hogy szándékosan próbáljanak némelyek zavart kelteni kollégáinkban.

S vajon a tagságunknak ebben a terhelt időszakban lesz-e kedve és türelme szakszervezeti dolgainkkal is foglalkozni? Középszervi választásokra, kongresszusra készülünk, s ezt sem vehetjük félvállról, hiszen a májusi kongresszus négy évre meghatározza szervezetünket. Az alapszabály és a programszerkesztő bizottság megkezdte munkáját, hiszen tagsági vitának kell megelőznie ezek elfogadását. Az sokak számára egyértelmű, hogy az alapszabályunkat módosítani szükséges, és ha már hozzányúlunk, a törvényi előírásoknak is meg kell felelni. Több olyan kérdést kell helyre tenni, ami a jövőbeli rugalmasabb működésünkhöz elengedhetetlen. Azt nem gondolom, hogy a tagdíj-részesedést módosítani kell, de azon nem árt elgondolkodni, hogy a döntést hozó legfelsőbb testületek milyen összetételben működjenek. Véleményem szerint az alelnökök számát csökkenteni kellene. A MÁV-nál bekövetkezett integráció miatt elegendőnek tartok egy érdekvédelmi alelnököt. Ez viszont a személyes véleményem, hiszen a kongresszuson a záhonyi küldöttek a tagjaink álláspontját képviselik majd.

Sorjáznak a kérdések, hiszen ahogy nem tudjuk, kik lesznek a vasút új vezetői, ugyanúgy talány, kik vezetnek majd a területi- és szakmai képviselőket, illetve magát a Vasutasok Szakszervezetét. A vasút vezetőiről másutt döntenek, a határforgalom alakulására pedig még a vasútnak sincs befolyásoló ereje. Viszont szakszervezetünk jövőjéről mi, a tagság dönthetünk. Érdemes a döntést megfontolva, jövőnkért érzett felelősségünket átérezve meghozni.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Jó szóról álmodni

Stresszelgetünk nap, mint nap, sőt, sok vasutas éjjel és nappal egyaránt, de a legritkább esetben tudjuk, hogy mitől. Az világos, ha például ért valami rossz bennünket, vagy várjuk már nagyon, hogy bajba kerüljünk, pedig még alig kászálódtunk ki egy másiktól, ám szorongásaink többségének okáról gőzünk sincs. „Csak úgy lett”, mint az egyszeri lánynak, pedig mi is ott voltunk, netán még vagyunk is. Kivételesen csak a gerendát vesszük észre, a szálla stresszileg többnyire kiesik látókörünkéből. Nem úgy a hallásunkból, hiszen a fülünk éjjel-nappal „nyitva” van, pedig már korántsem olyan fontos érzékszervünk, mint az ősidőkben, amikor álunkban is meg kellett hallani a veszélyt. Mára odáig értünk, hogy bár hallunk, mégsem halljuk meg még az idők szavát sem, pedig ott koslat a tudatalattinkban a jó szó, és a rossz egyaránt.

Azt hinnénk, zaj az, ami hangos, ami sérti a fülünket, pedig sokkal több ettől. No, tény, fül- és idegromboló sokáig egy kivénhedt Szili, hát még egy igazi Csörgő mellett téblábolni, vagy egy légkalapács monotóniáját elviselni, de bizony van rosszabb is, bár sokkal halkabb kártevője fülünknek, lelkünknek. Mégpedig azon hangok, melyeket alig hallunk, megszoktuk, legyen az géptől, vagy embertől. A Szergej, vagy a

pályaépítő gépek hangoskodása „csak” a fülünket sérti, és valamilyen szinten van lehetőség védekezni ellene. Bizonyos zajok kellene, azokból tudjuk, hogy jól működik valamely berendezés, vagy tennünk kell valamit vele. Ám egy rosszul működő légkondi, vagy számítógépünk beteges ventilátorának hangja leginkább tudatunk alatt kűszik az idegrendszerünkig, nem beszélve kollégáink „kedveskedő” szavairól.

Az alacsony intenzitású zajok épp úgy kiváltják szervezetünk biológiai védekező mechanizmusát, mint a konkrétan érzékelhető jelenségek, mint például, ha jól megjedünk valamitől. Csakhogy utóbbiról tudjuk, miért van, utána járunk, gyakran tehetünk is ellene. Ám az alattomos hangok kívül esnek tudatunkon, és az agyunk képtelen különválasztani a fontosat a feleslegesektől. Viszont az izmaink megfeszülnek, „gyomoridegünk” lesz, úgy érezzük magunkat, mint egy kiadós főnöki riport előtt, után, és tehetetlenek vagyunk, mert nem tudjuk stresszünk okát. Annál inkább érezzük, általában hosszán, és otthon sem biztos, hogy elmúlik. Figyelmünk lankad, teljesítményünk az élet minden területén rosszabb lesz, vagy csak igen nagy energia árán tudjuk szinten tartani, ami előbb-utóbb felőrli a legnyugodtabb vasutas idegrendszerét is.

Van olyan zajforrás, melyet mi okozunk egymásnak szavainkkal, tetteinkkel. Sokan emlékeznek még azokra az időkre, amikor telefonálás közben idegen, vagy épp ismerős hangokat hallottunk, de másoktól, mint akivel beszélgettünk. Ezt hívják áthallásnak, és nagyon bosszantó tudott lenni, mert ha mi hallhattunk más beszélgetést, akkor ugye bennünket is hallhattak mások. Na, ezt képzeljük el úgy, hogy beszélgetünk valakivel, és közben hallunk másokat, illetve ők, nem teljesen véletlenül a mi szavainkat – telefon nélkül. Ettől már csak az szebb, ha másnak mondják, de nekünk szánják kedves szavaikat, valahogy úgy, ahogyan a régi mondás tartja: Lányomnak mondom, menyem értsen belőle...

Csakhogy az anyósunk még lehetett némi joga igazítani a menyecske hangulatán, ha már együtt éltek, de közvetlen munkatársainktól inkább együttműködést várnánk el, semmint gúnyos beszélőket. De bizony az egyenrangúság többnyire hiú ábránd, hiszen sokan szeretnék többnek mutatni magukat annál, amit valójában érnek. Ha már a tudással, képességgel bajban vannak, nem marad más, mint a kisszerű gúnyolódás, cinikus összekacsintás a hátunk mögött, és persze némi mőszerolás a főnöknél. Mi pedig sokszor tehetetlenül állunk, nincs szavunk, és másnap görcsöl a gyomrunkban megünnölgözni, a kettő között pedig csodálkoznak otthon, hogy mitől vagyunk befordulva. Néha lemegyünk mi is az áskálódók szintjére, ám még mi érezzük rosszul magunkat, hiszen akkor mi a különbség közöttünk?

Talán ez a megoldás, hogy kikerüljünk az ördögi körből, vagy be se tudjanak vonni a pitiáner harcaikba. Ha van különbség közöttünk, ha tudjuk, hogy a mi zajunk senkinek sem okoz gyomorgörcsöt, ha különbséget tudunk tenni a jó szó, és a rossz hangok között.

Mert az ellenünk zajongók sok csatát megnyerhetnek, de győztes csak az lehet, aki nyugodtan képes álmodni.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Helyi hírek röviden

A Záhony Területi Képviselő 2015. január 23-án 10.00 órakor sorra kerülő tisztújító küldöttértekezletére ma, 12.00 órakor járt le a jelölési határidő. A jelölés előkészítő bizottság jelentése szerint az alábbi jelölések születtek:

területi képviselő vezető
irodavezető
PEB tag
FEB tag

Juhász Tiborné
Gál Ferencné
Pöhackerné Palotai Judit
Nagy Sándorné

HUMORSAROK

ÁLLATI

Este a tanyán. A feleség tévét néz, a férj újságot olvas. Egyszer csak megszólal a férj:

- Te, anyjuk! Tudtad, hogy az ember az egyetlen faj a Földön, ahol a nőstényeknek is van orgazmusa?
- Próbáld csak ki! - kap az alkalmon a feleség.

A férj erre kimegy, és egy jó óra múlva lihegve, hörgöve, csapzottan jön vissza.

- Nos, anyjuk. A tehénnek, a kecskének és a birkának tényleg nem volt. A disznóban nem vagyok biztos, mert az végig visított...

KÖNNYŰ PÉNZ

Egy bárban a csinos pincérnőnek odaszól az egyik vendég:

- Hölgyem! Fogadna velem tíz dollárban, hogy én ki tudok menni a mosdóba úgy, hogy az egyik szememet rajta tartom a poharamon?

A pincérnő elnéz a mosdó felé, látja, hogy az a folyosó végén van, ahonnan nem lehet látni a pultot. Elővesz tíz dollárt, leteszi az asztalra. A férfi erre kiveszi az üvegszemét, a pohara mellé teszi, majd kimegy a mosdóba. Amikor visszajön, bezsebeli a tíz dolcsit, és tovább fűzi a hölgyet:

- Fogadjunk ismét tíz dollárban, hogy meg tudom harapni a fületem!

A pincérnő gondolja, ezt már úgyse tudja megcsinálni, kitesz egy újabb tízest. A férfi erre kiveszi a protézisét, és megharapja a saját fülét. Kis idő múlva új fogadást kínál a pincérnőnek:

- Na, hölgyem itt az alkalom, hogy visszanyerje a pénzét! Fogadjunk dupla vagy semmi alapon, képes vagyok úgy szeretkezni önnel, hogy nem vesz semmit észre belőle!

A nő elgondolkodik, majd azt gondolja, ez aztán biztosan nem jön össze a pasinak, ezért belemegy. Hátramennek egy szobába, ahol megtörténik a dolog. Utána a nő büszkén mondja:

- Hohó! Elvesztette a fogadást, mindent éreztem! A férfi előveszi a húsz dollárt, átnyújtja, majd halkán felsóhajt:

- Könnyen jött, könnyen ment...

Balogh Attila